

ĐÁNG LÀM CHO TÔI NGƯỢC ĐẦU LÊN

Kinh Thánh: Thi thiên 3:1-8

“1 Đức Giê-hô-va ôi! kẻ cừ địch tôi đã thêm nhiều đường bao! Lắm kẻ đẩy lên cùng tôi thay! 2 Biết bao kẻ nói về linh hồn tôi rằng: Nơi Đức Chúa Trời chẳng có sự cứu rỗi cho nó. 3 Nhưng, hỡi Đức Giê-hô-va, Ngài là cái khiên chở che tôi; Ngài là sự vinh hiển tôi, và là Đáng làm cho tôi ngược đầu lên. 4 Tôi lấy tiếng tôi mà kêu cầu Đức Giê-hô-va, Từ núi thánh Ngài đáp lời tôi. 5 Tôi nằm xuống mà ngủ; Tôi tỉnh thức, vì Đức Giê-hô-va nâng đỡ tôi. 6 Tôi sẽ không nao muôn người Vây tôi khắp bốn bên. 7 Hỡi Đức Giê-hô-va, hãy chỗi dậy; Hỡi Đức Chúa Trời tôi, hãy cứu tôi! Vì Chúa đã vả má các kẻ thù nghịch tôi, Và bẻ gãy răng kẻ ác. 8 Sự cứu rỗi thuộc về Đức Giê-hô-va. Nguyên phước Ngài giáng trên dân sự Ngài!”

Gợi ý bài học Thi Thiên 3 được viết trong hoàn cảnh vô cùng đau đớn của Đa-vít, khi ông phải chạy trốn khỏi chính con trai mình là Áp-sa-lôm. Vua Đa-vít, Người từng được dân chúng kính trọng nay bị phản bội, bị bao vây và bị chế giễu rằng: “Nơi Đức Chúa Trời chẳng có sự cứu rỗi cho nó.”. Đó không chỉ là lời xúc phạm, nhưng là đòn đánh vào đức tin của Đa-vít. Điều đáng sợ nhất không phải là kẻ thù đông đảo, mà là cảm giác dường như Đức Chúa Trời đã bỏ mình. Nhưng chính trong hoàn cảnh ấy, Đa-vít đã quay về với Chúa trong lời cầu nguyện. Đa-vít không che giấu nỗi sợ. Ông thưa: “Đức Giê-hô-va ôi! kẻ cừ địch tôi đã thêm nhiều đường bao!”. Ông nhìn thấy kẻ thù rất đông, nghe thấy những lời chế giễu rất đau. Nhưng thay vì để những lời ấy làm mình gục ngã, ông đem tất cả đến trước mặt Chúa. Đây là bước đầu của sự phục hồi: không để lời phán xét của con người định nghĩa mình, nhưng đem nỗi đau ấy trình dâng cho Đức Chúa Trời.

Giữa lúc mọi người nói rằng ông không còn hy vọng, Đa-vít tuyên xưng: “Nhưng, hỡi Đức Giê-hô-va, Ngài là cái khiên chở che tôi; Ngài là sự vinh hiển tôi, và là Đáng làm cho tôi ngược đầu lên.”. Đức Chúa Trời là **khiên đỡ** của ông. Ngài là **nguồn vinh hiển** của ông. Ngài là **Đáng nâng đầu ông lên**. Dù danh dự bị chà đạp, Đa-vít biết rằng giá trị và sự phục hồi của mình không đến từ con người, nhưng đến từ Đức Chúa Trời. Khi ông nhìn lại Chúa là ai, lòng ông bắt đầu được đổi mới.

Sau khi cầu nguyện, hoàn cảnh bên ngoài chưa thay đổi. Kẻ thù vẫn còn đó. Nguy hiểm vẫn bao quanh. Nhưng Đa-vít có thể nói: “Tôi nằm xuống mà ngủ; Tôi tỉnh thức, vì Đức Giê-hô-va nâng đỡ tôi.”. Đây là sự bình an thật. Không phải vì vấn đề đã biến mất, nhưng vì Đa-vít biết Chúa đang nâng đỡ mình. Người biết mình thuộc về Chúa sẽ không bị nỗi sợ cai trị, dù đang ở giữa vòng vây của kẻ thù.

Đa-vít tiếp tục cầu xin: “Hỡi Đức Giê-hô-va, hãy chỗi dậy; Hỡi Đức Chúa Trời tôi, hãy cứu tôi!”. Đây không phải là tiếng kêu tuyệt vọng, nhưng là lời cầu nguyện đặt trên giao ước với Đức Chúa Trời. Khi con người không còn khả năng tự cứu mình,

đó là lúc họ kêu cầu sự can thiệp của Chúa. Cầu nguyện không phải là phần kéo dài của sức riêng, nhưng là nơi con người chấm dứt cậy mình và bắt đầu nương nhờ quyền năng Đức Chúa Trời.

Thi Thiên kết thúc bằng lời tuyên xưng: “Sự cứu rỗi thuộc về Đức Giê-hô-va. Nguyện phước Ngài giáng trên dân sự Ngài”. Đa-vít không chỉ cầu xin cho riêng mình. Từ nỗi đau cá nhân, ông mở rộng tấm lòng để cầu xin phước lành cho cả dân sự Chúa. Người thật sự kinh nghiệm sự cứu giúp của Chúa sẽ không chỉ tìm sự bình an cho riêng mình, nhưng cũng trở thành người cầu thay và là nguồn phước cho cộng đồng.

Kết luận: Thi Thiên 3 dạy chúng ta rằng khi bị hiểu lầm, bị phản bội, bị bao vây bởi hoàn cảnh đau đớn, chúng ta không cần phải gục ngã trong sợ hãi. Hãy đem nỗi đau thật đến với Chúa. Hãy nhớ Ngài là khiên đỡ, là vinh hiển và là Đấng nâng đầu chúng ta lên. Hãy tin rằng sự cứu rỗi thuộc về Đức Giê-hô-va. Dù hoàn cảnh chưa thay đổi, tấm lòng người nương cậy Chúa có thể được bình an, được nâng đỡ và tiếp tục trở thành nguồn phước cho những người xung quanh.

Câu hỏi áp dụng bài học:

1. Khi đối diện với áp lực, thất bại hoặc những lời chỉ trích, tôi đang để nỗi sợ chi phối mình hay đang đem mọi gánh nặng ấy đến với Chúa trong sự cầu nguyện và tin cậy?
2. Có ai đang cô đơn, bị hiểu lầm hoặc mất hy vọng mà hôm nay tôi có thể trở thành người khích lệ, cầu nguyện và đem sự bình an của Chúa đến cho họ không?
3. Tôi có thật sự xem Chúa là "khiên đỡ, sự vinh hiển và Đấng nâng đầu tôi lên", hay tôi vẫn đang tìm sự an toàn và giá trị của mình nơi con người và hoàn cảnh?